

[Justitsministeren.]

nogen mæglende Virksomhed; det maa Parterne være klare over, forinden de kommer. Dommerkontoret skal kun foretage den rent formelle Affattelse, derunder selvfølgelig ogsaa spørge om de Ting, det bliver nødvendigt at spørge om; men det skal ikke have nogen mæglende Virksomhed.

Maa jeg overfor det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sige, at jeg paa-skønner det ærede Medlems Arbejde for at faa Sagen til at glide. Det vilde ganske vist ogsaa have forbavset mig, hvis det ærede Medlem ikke havde haft denne Iver for at faa Lovforslaget gennemført; thi ingen, der har siddet som Justitsminister, vilde kunne se med Ro paa alle de Klager, som strømmer ind angaaende Retsbetjentenes private Forretninger. Klagerne kan jo være mere eller mindre berettigede, men de viser, at selve Situationen er en saadan, at den ikke kan opretholdes. Man klager over, at Dommerfuldmægtigene kan komme til at sidde som Dommere i Sager, de selv har været med til at ekspedere under private Former med privat Indtægt for sig selv.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om, hvem der skal kontrolere Lovens Gennemførelse i Praksis. Ja, jeg tror egentlig, det ifølge den almindelige Regel, vi har, maa være Præsidenterne for vedkommende Landsretter, der her maa optræde som tilsynsførende overfor Dommerne, akkurat ligesom det sker nu. Men jeg tror endvidere, at det ogsaa til Dels vil kunne ske paa den Maade, at Justitsministeriets Kasseinspektør, som jo rejser rundt og undersøger, om det økonomiske er i Orden, samtidig undersøger, hvordan det gaar med Forretningerne. Her er vi i alt Fald indenfor Justitsministeriet inde paa den Tanke, om det ikke vilde være praktisk, om man mellem Præsidenterne og Justitsministeriet kunde faa den Ordning, at vedkommende, der alligevel skal rundt til Dommerkontorerne, paa en Maade optraadte baade paa Justitsministeriets og paa Præsidenternes Vegne, saaledes at han kunde tage Undersøgelsen, om jeg saa maa sige, en Gang for alle. Hvis det lykkes os at komme den Vej ud, vil man jo paa den Maade faa en dobbelt Kontrol.

Jeg tror ikke, der paa nærværende Tidspunkt er Grund til at sige mere i Anledning af de Bemærkninger, der er fremkommet.

Ordføreren (J. V. Christensen): Jeg har ikke mange Bemærkninger at gøre til det, der er fremført, men jeg vil dog gerne

sige, at jeg personlig tror — og jeg kan vist nok sige det paa mit Partis Vegne —, at hele dette Spørgsmaal i ganske overordentlig Grad maa siges at berøre Befolkningen. Det berører Befolkningen paa to eller, man kan sige, paa tre Maader. Det berører for det første Befolkningen i den Henseende, at det som betonet af den højtærede Minister skulde skabe en større Tillid mellem Befolkningen og Dommerkontorerne. Endvidere skulde det bevirke, at der tilførtes Statskassen nogen Erstatning for den øgede Udgift, som Statsansættelsen kræver, og ydermere skulde det virke i enhver Henseende bedrende paa Forholdet mellem Embedskontorerne og Befolkningen. Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem udtalte, at der ikke kan regnes med væsentlige Indtægter ved den Udvidelse, som Lovforslaget har faaet gennem §4 og yderligere vil faa gennem Fler-tallets Ændringsforslag. Saa vidt jeg kan se, drejer Dommer Knox' Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“ sig særlig om de Bestemmelser, som findes i selve Lovforslaget, men Dommer Knox har den Opfattelse, at Taksterne vil blive lave, og han udtaler, at han forventer, at de vil blive væsentlig lavere end Sagførernes Takster. Han antager altsaa, at Rets Hjælpen vil blive stærkt benyttet og ikke indskrænke sig til de ubemidlede Kreds. Det er ogsaa noget, mit Parti har lagt Vægt paa, at der virkelig skabtes Adgang for Befolkningen til paa disse Kontorer mod Betaling at faa en Rets-hjælp paa de Omraader, Lovforslaget angiver. Man siger, at det kan og bør ikke være det egentlige Formaal med denne Lov. Det er maaske rigtigt nok, men som jeg allerede tillod mig at betone ved Sagens første Behandling, er der fra gammel Tid — man kan vel næsten sige fra ældgammel Tid — en Forbindelse mellem Befolkningen og disse Kontorer, som har haft overordentlig Betydning for store Dele af Befolkningen, og jeg kan ikke se rettere end, at man gennem Lovforslaget — saadan ser det ud for min Lægmandsopfattelse — i hvert Fald søger at naa til en Lovfæstelse af en Ordning, som kan bevare noget af det gode i dette Forhold. Jeg beklager i og for sig, at der ved forskellige Lejligheder er blevet fremsat Udtalelser om, at det skulde blive vanskeligere at faa saadant Arbejde udført, naar det fremtidig skal udføres efter Takster, fastsatte af Staten. Jeg beklager, at man fremkalder den Forestilling om vore Embedsmænd, at de skulde arbejde ringere, naar de skal arbejde efter fastsatte Takster, som ikke tilfalder dem selv.

Jeg ser ogsaa i den sidste Artikel i „Uge-